

то свѣтлинажъ нищо не може да умали? Тамо ще утыда уже! какво удовольствіе за меня чадо мое! животъятъ ти да е посвятенъ на благочестіето и да додешъ единъ день да мя видишь. »

Въ тия думы падна на подглавницата си и заспа спокойно, за да ся радува вѣчно на небесното благополучіе. Марія мыслѣше че е падналь въ обморокъ, никоги не бѣше виждала чловѣкъ да умира и никой не мыслеше че конецъятъ на Иакова бѣше толькова близкъ. Между тѣмъ безпокойствіето ѿ облада, спустна ся и събуди всичкитѣ домашны и като ся приближи до леглото на умреліятъ увѣри ся че той не сжществувахе вѣче, хвърли ся като рыдаеше надъ мрѣтвото тѣло, като цѣлувахе истыналитѣ му членови които обливашеи съ слъзы.

« Ахъ ты! добрый ми отче, мя оставяшь извыка, това ли е доброто което направи за меня? Увы! усѣщамъ добръ че не ще можа даго истърпя! О! приеми още въ жилището си въ което живеешъ сега и сыновияжъ ми признательность, за всѣко слово, за всѣкій совѣтъ, когото приехъ отъ устнытѣ ти които не щатъ да ся утворятъ вѣче за меня. Чувствувамъ глбокъ признательность като цѣлувамъ истинальжъ тажъ ржкъ, която многажди мя усмѣли въ пжтьятъ, на добродѣтельта, която работѣше за меня и която въ дстинската ми возрастъ и мя исправляваше съ отечески наказаніята. Познавамъ тая минута, колко тогавашнитѣ распореданіята му бѣха добры, познавамъ спасительното слѣдствіе на строгостъта, кояко, мысляше, че употреблѣвашъ. Благодаря, благодаря